

Mons. Juraj BATELJA, »Ako su mene progonili, i vas će progoniti« (Iv 15, 20).
Propovijed u Krašiću na blagdan bl. Alojzija Stepinca, 10. veljače 2019.

Dragi štovatelji blaženog Alojzija Stepinca!

1. Čuli smo Isusove riječi o progonu učenika: »Ako su mene progonili, i vas će progoniti«. Blaženi Alojzije utkao ih je u svoj životni križ koji je hrabro nosio sve dok riječima »Oče, budi volja tvoja!« nije Bogu predao dušu na današnji dan 1960. godine.

Krašićki župljani su plakali, hrvatski je narod tugovao, cijeli se svijet divio Alojzijevoj žrtvi koja je bila nagovještaj procvata vjere i sloma komunističke strahovlade. Zato je on drag, svet, ne samo nama, nego katolicima i ljudima dobre volje diljem svijeta.

2. Braćo i sestre! Isus, govoreći o progonstvu svojih učenika, nije imao nakanu zaplašiti ih nego ih prosvijetliti da progonjeni zbog njegova imena ne pripadaju više »ovome« svijetu nego ih on, Uskrsli, iz smrti uvodi u život – iz poniženja u slavu.

Ne shvaćajući to toliki su diktatori mrzitelji Isusa pokušali iskorijeniti njegov spomen iz svijesti onih kojima su izvanjski vladali. Čak su sebi prisvajali božanske časti u osvajanju i održanju na vlasti puneći pritom masovne grobnice nevinim žrtvama.

Pokazalo se da je čovjek otuđen od Boga igračka kojom se zabavljaju politički moćnici i ubojice. Zato je bl. Alojzije pred svoje sugovornike i slušatelje stavljao pitanje: Što je čovjek bez Boga? »Može postati bespomoćna igračka tamnih sila u sebi, moćnih sila oko sebe. Bog oslobađa čovjeka da ne bude igračka nego slobodno biće.«

Svako društvo koje se gradi bez Boga, gradi zgradu bez temelja. Bezbožna škola također može voditi djecu u slijepe smjerove ako ne poštuje istine njihova vjerovanja i njihove vjerske osjećaje. Sjećamo se da je bl. Alojzije nakon prvog uhićenja u svibnju 1945. rekao bogoslovima: »Bit će borbe, osobito za odgoj mladih!« Puče hrvatski, zar ne osjećaš, da se osobito u prosvjeti ta bitka nameće i danas?!

Svjedočimo mnogim teškoćama u odgoju u vjeri. Čuju se povici da se »vjeronauk izbaciti iz škole!«, da je »odgoj za obiteljske vrijednosti u obitelji zabluda!«, da su vjerska načela »plodno tlo za nastanak predrasuda« i slično. Osim toga, mnogi kršćenici odrastaju u obitelji rastavljenih roditelja; bole nas brojne duhovne rane koje proizlaze iz nedovoljne vjerske pouke i koketiranja s okultnim; pritišću nas lažni medijski sadržaji. Sve to uzrokuje rijetko ispravno formiran um i savjest odraslih vjernika, osobito mladih.

3. Predragi u Kristu! Kad je komunistička vlast izbacila vjeronauk iz škole, vjernici se nisu dali prestrašiti. Pojačali su obiteljsku molitvu i kućni vjeronauk! U kršćanskoj svijesti i roditeljskoj odgovornosti snažno su im odjekivale riječi nadbiskupa Stepinca: »*Paidagogos eis Hriston* – Odgojitelj za Krista. Te bih riječi upisao zlatnim slovima na vrata svih škola diljem lijepe naše domovine, gdje god ima katolika i Hrvata.« Bio je uvjeren da su djeca odgojena u Kristovoj školi ljubavi osposobljena razabrati dobro i zlo, grijeh i milost, život i smrt. Zato se hrvatski narod nije dao prevariti kad je 1945. godine bezboštvo preuzelo vlast i odlučilo obračunati s religijom.

Iz te spoznaje kao građani i kao vjernici imamo pravo tražiti da se ispravi izvršeno nasilje i u našem društvu poštuju kršćanska načela. Škola kojoj su kršćanski roditelji povjerali

svoju djecu na životni nauk dužna je njihovoj djeci osigurati životni prostor u kojem će cjelovito dozrijevati tjelesno, intelektualno i duhovno. U stvarnom, a ne u virtualnom svijetu. Naime, Bog postoji i grijehom ranjeni čovjek u njemu nalazi svoje spasenje.

Ako se ta stvarnost nasilno isključuje, a u školu se unosi bezbožni duh, živimo u progonu! Otvoreno ili prikriveno guši se potreba za sakramentima, za molitvom, za svetošću dana Gospodnjega, za nauk o čovjeku stvorenom na sliku i priliku Božju, a promiče se izgradnja svijeta bez Boga.

Škola u hrvatskom narodu ne smije gubiti iz vida da su Božje zapovijedi upisane u ljudsku narav, i čovjekovu savjest. Sluga Božji Franjo Kuharić, isticao je da one uče pravoj čovječnosti, oblikuju svijest dužnosti. One čuvaju čisto srce, obiteljsko i bračno zajedništvo, bračnu vjernost i dar poroda, čovjeka podsjećaju da je stvorenje, ovisno o Bogu Stvoritelju. Tim je istinama hrvatski narod sačuvao svoj identitet i samostojnost. Tko olako prelazi preko tih činjenica, nastavlja progoniti i Crkvu i hrvatski narod koji se više od 80% deklarira katoličkim.

4. Dragi vjernici! Ovih dana u hrvatskoj javnosti počinje rasprava o nacrtu zakona o pobačaju. Naveliko se objavljuju poruke protiv kršćanskog poimanja ljudske osobe i prava začetog djeteta na život. Istodobno znanstvenici nedvojbeno tvrde da život počinje začecem buduću da se u prvoj stanici, koja se zove *zigota* – nalazi genom koji određuje ljudsku osobu i sve njene karakteristike. Imaju li Kristovi vjernici što reći o tome? Šutnja bi bila znak slabe ili nikakve vjere, potiranje Stepinčeva nauka o ljudskom životu. On je jasnim riječima ukazao hrvatskim liječnicima da je »pobačaj zlo u sebi, golemo socijalno zlo i pred Bogom ubojstvo nevinog čovjeka«. Pobačaj je za njega »najžešći neprijatelj po opstojnost hrvatskog naroda«. Naša bi šutnja, kad bismo oduzeli glas nerođenima, povrijedila Stepinčevu duhovnu baštinu, čast Božju, izazvala pustoš, a potom i prokletstvo domovine!

Predragi u Kristu Isusu! Razabiremo, iz *Knjige mudrosti* da je »Bog [bl. Alojzija] stavio na kušnju i našao da ga je dostojan!« Međutim, bezbožnici ne miruju. Ovaj najsvjetliji lik Crkve u Hrvata ne samo da je bio izvrgnut porugama, njega i danas izruguju i kleveću. Zloća se kao more prelijeva preko obala ljudskog dostojanstva, njegove slobode i časti.

5. Kad je prošle godine najavljen znanstveni skup u Sisku na temu »Zbrinjavanje kozaračke djece...«, neki su članovi Hrvatskoga sabora uputili i Državnom odvjetništvu dopis u kojem su i Katoličku Crkvu optužili zbog »revidiranja i krivotvorenja povijesti«.

Kao vjernici osuđujemo sve zločine koji su počinjeni u Drugom svjetskom ratu. No, tko je počinio sve te zločine? Zar je ratovala samo jedna vojska? Tko je u tom ratu i nakon njega ubio na desetke tisuća Kristovih vjernika, više od 600 svećenika i redovnika, 20 časnih sestara, 40 bogoslova i sjemeništara? S pravom se pitamo, suočeni s demografskom katastrofom: Tko je tim ubojstvima u korijenu naćeo opstanak hrvatskog naroda?

Srećom je velikodušnost hrvatskih branitelja i žrtava Domovinskog rata omogućila toliko slobode da se može braniti povijesnu istinu, razobličiti klevetu i laž. Naime, klevete koje i danas slušamo u hrvatskom društvu i njegovu susjedstvu blate sveti lik bl. Alojzija i Katoličku Crkvu s optužbom da su djecu pravoslavnih roditelja nasilno prevodili u katoličku vjeru.

Opravdano se pitamo: Zar izbjegle katoličke djevojčice i dječaci, ratna siročad iz Krnjeuše i Rame u Bosni i Hercegovini, iz Boričevca, iz Španovice i drugih katoličkih, čisto hrvatskih sela u Republici Hrvatskoj, koja su četnici i partizani spalili, starce, preostale žene i djecu poubijali, nemaju pravo na istinu? Izbjegla djeca iz tih sela lažno su ubrojena među »kozaračku«, a nadbiskup Alojzije Stepinac je oklevetan da ih je ponovno »krstio« podjeljujući im u Jastrebarskom 25. srpnja 1943. sakrament sv. Potvrde.

Oklevetane su i časne sestre da su nasilno prevodile tu »kozaračku« djecu u Katoličku Crkvu, da su ih ubijale, a one su tu ratnu siročad požrtvovno zbrinjavale, a djecu katoličkih roditelja pripremale za sakramente. Neke su i umrle žrtvujući se za tu djecu.

Na sve klevete neka do nakraj zemlje odjeknu riječi bl. Alojzija: »Dovedite mi jednog jedinog [Srbina] koji je [mojim potpisom] prisilno preveden u Katoličku crkvu!«

Jer slične objede »antifašistička« historiografija oživljava desetljećima tražimo da se ispravi nepravda, da prestanu lažne optužbe, da se ta hrvatska ratna siročad, i ona iz Zrina, može vratiti na svoju djedovinu.

Ako su prema pouzdanim izvorima Nijemci i ustaše učinili ratnom siročadi 5.000 »kozaračke« djece, tko je odgovoran za ostalih 22.215? Zar znanstvenici ne bi trebali to javno pitati i pobijati laži i klevete. Revizionizmu povijesti zbog istine odupiru se oni koji su, sijući korov laži, nastojali ugušiti stablo istine.

Josip Manolić, operativac zloglasne Udbe posvjedočio je 1993.: »Istina je da protiv nadbiskupa Stepinca nije bilo materijala za krivično gonjenje. Kad se priprema proces, svi se događaji i osobe koje se želi umiješati u taj proces prikazuju u najcrnjem svjetlu.« Dakle, na njih se nabacuje najcrnjim blatom! Mi cijelom svijetu obznanjujemo da smo u toj zloći našli zlatni svetokrug Stepinčeve vjernosti Isusu Kristu i njegovoj Crkvi do smrti, svjedoka čiste savjesti i primjer junačkog trpljenja zbog zastupanja istine, pravde i ljudskih prava.

6. Dragi štovatelji bl. Alojzija Stepinca! Na klevete današnjih progonitelja odgovaramo riječima bl. Alojzija: »Kršćanin se ne smije izjednačiti s njima, ako ne će da postane izdajnik nauke Učitelja ljubavi, Krista Gospodina. Zato se ne samo ne smijemo osvećivati i mrziti ih, nego se za njih iskreno moliti, da se obrate Gospodinu.« To je istinska škola života i suživota!

Sluga Božji Franjo Kuharić, slušajući taj nauk bl. Alojzija, zaključio je da je »opraštanje najveći čin kršćanskog srca« i da je »Crkva uvijek čuvala uspomenu svojih svjedoka, častila ih, ali nikad nije mrzila. Samo velike duše opraštaju!« Stepinac je među njima!

Nije se bojao diktatora – ni crvenih, ni crnih – ni prijatnji po život, zbog obrane nevino progonećih, ni partijskog suda prikrićenog »narodnim« sudom. Dok je nosio križ progona Crkve i porobljenog hrvatskog naroda, držeći se vjere i čiste savjesti, hrabro je koračao prema sudu Božjemu. Jedina mu je ambicija bila »izdržati do kraja i umrijeti u milosti Božjoj«.

Ovako nam on poručuje: »Bog naš znade vrlo dobro da mi nismo nikakvi buntovnici protiv građanskog poretka, nego branimo neotuđiva prava Božja u našem narodu i zato se ne bojimo nikoga.« O, Bože, daj nam takvih pastira i u ovo naše doba!

7. Braćo i sestre! Kad Kristovi učenici u srcu svijeta svjedoče neoboriva načela Kristova Evandjelja, idu ususret progonu čija je žrtva svojevremeno bio i on sâm.

No, što je danas protivljenje svijeta prema Bogu i nama vjericima? Svjedoci smo da se umjesto spominjanja Božića govori o nekim blagdanima, da se umjesto kršćanskih svetkovina govori o narodnoj tradiciji, da se umjesto povijesnom Isusu i o Isusu koji je punina naše vjere piše kao o bajci, oštećuju se kršćanski simboli, u ime slobode pisanja izruguju se najsvetije istine katoličke vjere. Želi nas se etiketom nazadnih ljudi ograditi u geto, omraziti u javnosti. Hoćemo li se dati poljuljati i zastrašiti u vjeri?

Danas se na ovom mjestu s pravom postavlja pitanje: Što bi nam na kukavički stav rekao bl. Alojzije? U razgovoru održanom u Zagrebu 4. lipnja 1945. Tito je obećavao bl. Alojziju državne plaće svećenstvu, potpore Crkvi, beneficije, ali uz uvjet da Katoličku Crkvu u Jugoslaviji odvoji od Rima i stvori »nacionalnu Crkvu«, da je zapravo podložni komunističkoj strategiji uništenja. Budući da je Nadbiskup radije slijedio »Isusa Krista, osiromašenog, golog, raspetog« i »za kukavni dinar nije htio dati dušu«, montiran mu je politički proces.

Na njemu je on raskrinkao lažne optužbe i hrabro ispovjedio svoju vjeru: »U školskim udžbenicima tvrdite protivno svih dokaza da Isus Krist nije postojao. Znajte, Isus Krist je Bog i za njega smo spremni umrijeti svaki dan i svaki čas!« I umro je: mučenički, svetački, junački! Takvo je junaštvo potrebno i nama!

Snagom duha nadvisio je svoje doba i nama dao primjer kako je bez lažnih kompromisa moguće čuvati živu, i nepokolebljivu vjeru. Prisjećajući se progona zbog vjernosti Kristu Bogu i Crkvi njegovoj, reče: »Ako [radi vjere] treba trpjeti – trpjet ćemo! Ako treba ići u zatvor, idemo! Ako pod mač, i tamo idemo uz milost Božju! Ako na križ, neka nas razapinju. Ako u smrt – rado umrijeti, ali sotoni popustiti ne. Kad bismo izdali Crkvu Božju za oglodane kosti koje nam dobacuje bezbožni progonitelj za izdaju Crkve Božje – to bi bila sablazan, koja se ne samo lako ne bi zaboravila, nego nikada. Radije umrijeti, nego izdati Crkvu svetu, Božju. Da smo htjeli izdati Crkvu, danas bismo stajali na počasnim tribinama i primali odlikovanja. Mene je tješila Isusova riječ: 'Što bi vrijedilo sav svijet zadobiti, a dušu svoju upropastiti?'«

Razmatrajući riječi današnjega evandjelja o progonu učenika zbog vjernosti Božanskom Učitelju, bl. Alojzije je donio odluku: »Trpjeti i moliti. Tako je volja Božja. Ako treba, bolje je časno poginuti, nego sramotno ostati.«

Stoljećima ranije tu je misao pjesnički i viteški izrekao i hrvatski plemić Fran Krsto Frankopan u bečkoj tamnici: »Navik on živi ki zgine pošteno.«

Takav je uzor potreban hrvatskom narodu. Takvo je svjetlo potrebno Crkvi u Hrvata. Zato smo došli ražariti ga na pravom izvoru božanske snage, ovdje na oltaru krašičke crkve gdje ju je crpio i bl. Alojzije. Slavimo otajstva vjere da ne izdamo one ideale zbog kojih je u nešto više od osam godina krašičkog uzništva blaženi Alojzije, nakon što je u Lepoglavi otrovan, prolio više od 36 litara krvi i priveden prijevremenoj smrti.

8. Dragi hodočasnici! Isus nas nije ostavio na milost i nemilost svijeta, premda bi površnim čitanjem Isusovih riječi »Ako su mene progonili, i vas će progoniti« pokoji vjernik mogao tako zaključiti. Bl. Alojzije nas uvjerava da Isus živi, trpi i raduje se u nama i po nama.

U progonu ga je tješila poruka: »Ostani na mjestu što ti ga je Bog dao. Izdrži vjerno na njemu; ako je to križ ne silazi s njega ako vrućina topionice ne izmiči iz nje! I ne ogledaj se sa stenjanjem ni ulijevo ni udesno, pa bilo to mjesto skriveno, zemaljsko, maleno; Bog želi biti proslavljen po tebi, baš na tome mjestu što ti ga dade.« Ostao je i posvetio se! Postao je stup istine kojoj se vjeruje i za koju se umire, primjer vjernosti Kristu i Crkvi svetoj Božjoj, utjeha obespravljenom narodu.

Draga braćo i sestre! U Isusovu pozivu na vjernost u progonstvu, bl. Alojzije je otkrio da će se »mržnja pojaviti ondje, gdje cvate dobrota«, ali i »da svi progonjeni zbog velikih ideala savjesti i vjere, zbog Boga i njegova Sina Isusa Krista, zbog Crkve i milosti – imaju osiguranu plaću na nebesima!« Oni će, uvjerava nas *Knjiga mudrosti*, jer Boga ljube iznad svega, od njega zadobiti milost i milosrđe. To će potvrditi i čin proglašenja svetim blaženoga Alojzija Stepinca. Imamo pravo za to se usrdno moliti i tome se opravdano nadati.

Kako je to sjajan smjerokaz svima nama, osobito vama djeco i mladi! Nasljedujući primjer bl. Alojzija Stepinca nećemo postati robovi strasti ni pogrješnih usmjerenja, a možemo sačuvati zdrav razum i čisto srce u potpunoj slobodi za ljubav koja proslavlja Boga i služi braći ljudima.

Samo takav čovjek može, poput bl. Alojzija u knjigu svog života upisati Božju riječ: »Budi vjeran sve do smrti, i dat ću ti vijenac života«. »Svjedočimo da je on bio vjeran sve do smrti! Amen!«